

Анна Віталіївна Колісниченко

Втрата національної ідентичності як криза самоідентифікації в оповіданні Кобо Абе «Загарбники»

УДК 821.521.09:316.75

DOI <https://doi.org/10.24195/artstudies.2026-2.37>

Анна Віталіївна Колісниченко
кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри англійської мови
та комп'ютерних лінгвотехнологій
Державного університету
інформаційно-комунікативних технологій
ORCID: 0000-0002-4196-2279

Дата першого надходження статті до
видання: 12.03.2026

Дата прийняття статті до друку після
рецензування: 10.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті:
29.05.2026

Стаття досліджує поєднання літературного експерименту, філософських пошуків і критичного осмислення соціокультурних змін у творах Кобо Абе – одного з ключових представників японського модернізму. У роботах письменника переважають мотиви самотності, втрати ідентичності, відчуження, трансформації особистості, пошуку сенсу існування, психологічної деформації людини модерного міста, зіткнення традиційної японської ментальності з модерною західною моделлю. Стаття присвячена аналізу проблематики ідентичності в оповіданні Кобо Абе «Загарбники» («Intruders»). Кобо Абе через образ вторгнення в особистий простір ставить під сумнів стабільність ідентичності. Людина не завжди здатна чітко розпізнати себе, особливо в умовах тиску, ізоляції чи чужої присутності. Пошук ідентичності стає болючим і парадоксальним процесом, де саме існування «Я» ставиться під сумнів. Через мотив відчуження, вторгнення, розмиття меж між «своїм» і «чужим» досліджено кризу національного самоусвідомлення, властиву японському суспільству після Другої світової війни. У статті з'ясовано, що текст Абе функціонує як алегорія втрати культурної цілісності, розмивання традиційної самосвідомості та зіткнення з домінуванням західних культурних моделей. Тобто письменник торкається не лише особистісної, а й національної проблеми ідентичності, що виявляється через метафору втрати контролю над власним простором. Кобо Абе показує Японію як націю, що шукає себе у новій реальності – між традиційним минулим і нав'язуваною модерною моделлю Заходу. Таким чином, твір можна інтерпретувати як філософське розмірковування про межі, ідентичність та страх зникнення в умовах культурного зсуву.

Ключові слова: національна ідентичність, самоідентифікація, криза ідентичності, традиційна самосвідомість, відчуження.

Постановка проблеми. Проблема національної та особистісної ідентичності є однією з центральних тем світової літератури ХХ століття. Особливо гостро вона постає в японській повоєнній культурі, що зазнала глибоких трансформацій після поразки у Другій світовій війні та окупації країни Сполученими Штатами. На цьому тлі творчість Кобо Абе набуває особливої ваги: письменник досліджує феномен втрати «Я», руйнування культурних меж і пошуки людиною власної автентичності: «Як стверджує один німецький психолог, сьогодні ми живемо в епоху «гри у реальність». Через це стирається межа між справжнім і символічним. З'являється прагнення до ізоляції, бажання сховатися за барикадами, а коли до цього домішується агресія – людину охоплює спокуса сховатися в танку» (Кобо, 2023; р. 253).

Кобо Абе – один із ключових представників японського модернізму. Його твори вирізняються поєднанням літературного експерименту, філософських пошуків і критичного осмислення соціокультурних змін. У творчості Абе переважають мотиви самотності, втрати ідентичності, відчуження, трансформації особистості, пошуку сенсу існування, психологічної деформації людини модерного міста, зіткнення традиційної японської ментальності з модерною західною моделлю. Роботи письменника мають характерне поєднання філософської проблематики, психологічної глибини та абсурдистських мотивів, а післявоєнна

Японія, що переживала культурний і соціальний злам, стала для письменника широким полем для художніх експериментів і рефлексій. Таким чином, Кобо Абе у своїх творах зображав складність людської ідентичності та пошуку свого місця у світі. Ці теми надихали його на створення глибоких інсайтів про людську психологію та були важливим літературним внеском в піднесення свідомості про індивіда та його ідентичність на нові рівні.

Огляд літератури. У дослідженнях творчості Кобо Абе літературознавець Дональд Кін наголошував на тому, що проза письменника поєднує риси японської літературної традиції та європейського модернізму. Дослідник підкреслював, що твори Кобо Абе відзначаються атмосферою абсурду, а його персонажі часто перебувають у стані внутрішньої ізоляції та втрати зв'язку із суспільством. Саме тому дослідник порівнював письменника з Францом Кафкою та представниками європейського екзистенціалізму (Keene, 1998). Ненсі Шилдс досліджує, як Кобо Абе переосмислює структуру театру, відходячи від класичних форм на користь експериментального й філософського підходу. Дослідниця простежує, як його сценічні тексти та постановки відображають відчуження, втрату ідентичності та метафізичний пошук, характерні для повоєнного японського мистецтва. Аналіз охоплює як найвідоміші п'єси, так і менш відомі експерименти його театральної групи (Shields, 1996). Український дослідник А. Козлов аналізував

творчість Кобо Абе у компаративному аспекті, зіставляючи її з прозою Валерія Шевчука. Науковець дійшов висновку, що обох авторів об'єднує зацікавлення екзистенційними проблемами, мотивами самотності та кризою людської свідомості (Козлов, 2021).

Кожен із вищезазначених літераторів так чи інакше зачіпав питання кризи ідентичності, не виокремлюючи його в окреме дослідження. Ми хочемо зазначити, що наскрізними темами творів Кобо Абе є питання самоідентифікації та пошуку свого місця у світі, коли герої «втрачені» і намагаються знайти розуміння своєї істинної природи; ізольованості та комунікаційних проблем, коли герої часто відчують себе відокремленими від оточуючого світу і вони намагаються знайти способи порозумітися з іншими людьми: «Адже ті футляри, у яких по полицках розкладені цілком однакові життя – хоч би скільки сотень таких сімей існувало, – нагадують заклені рамки з портретами їхніх членів» (Kobo, 2020; р. 10); психологічних метаморфоз, коли герої переживають перевиховання, пошуки себе та втрату самобутності: «Шукати себе – це як якось вкрасти власний гаманець, якщо ти кишеньковий злодій, або як надіти на себе наручники, якщо ти детектив» (Kobo, 2020; р.11).

Оповідання «Загарбники» (The Intruders, 1951) – один із найбільш виразних текстів ранньої творчості Абе, у якому через сюрреалістичний сюжет та гнітючу атмосферу передано кризу самоідентифікації. Моделювання ситуації вторгнення чужих людей у житло героя постає символом проникнення чужих ідей, норм, цінностей у японське суспільство, тобто вторгнення «чужого» у приватний простір героя – це метафора культурної кризи самого японського суспільства. Таким чином, твір дозволяє розглянути втрату національної ідентичності не лише як культурний процес, а як глибoku психологічну й екзистенційну травму. Тімоті Айлз вважає, що у своїх романах Абе прагне дослідити такі форми існування, які найбільше пасують «безкорінній траві» сучасної доби – людям, відірваним від традицій, що більше не можуть утримувати їх у міському світі, та яким загрожує диктаторська відповідність «фізіології» колективу, який сприймає цю безкорінність як зло, з яким слід боротися шляхом точного застосування застарілих традицій» (Iles, 1997).

Метою роботи є комплексний літературознавчий аналіз оповідання «Загарбники» у контексті кризи японської національної ідентичності, яка постає через метафору вторгнення чужого у простір особистого, та реакції індивіда (і метафорично – нації) на розмиття культурних меж у період після Другої світової війни.

Методологія дослідження поєднує структурний, психологічний, культурологічний та герменевтичний аналіз, що дозволяє всебічно розкрити

оповідання «Загарбники» як текст, у якому проблема особистісної та національної ідентичності постає через складну систему метафор, символів і соціокультурних асоціацій. Іманентний аналіз дає змогу виявити, як саме художні засоби (символи, метафори, простір, наратив) формують проблему кризи ідентичності через дослідження образної системи, мотивів вторгнення, відчуження, втрати контролю, динаміки взаємодії між «я» та «іншим». Структурно-семіотичний метод спрямований на виявлення смислової моделі «свій/чужий», аналіз символічних кодів (дім як національний простір, чужинці як культурний вплив Заходу). Психологічний метод застосований для аналізу мотивів втрати «Я», роздвоєння ідентичності, витіснення, трактування чужинців як проєкції внутрішніх конфліктів героя. Культурологічний та соціокультурний метод дозволяє співвіднести події та конфлікти твору з історичним контекстом післявоєнної Японії, розглядати вторгнення чужих як метафору американської окупації, аналізувати кризу національної самосвідомості в період модернізації. Герменевтичний метод використаний для інтерпретації багатозначності твору, розкриття філософських смислів, пов'язаних із питаннями свободи, контролю та екзистенційного вибору, реконструкції авторської інтенції та культурної перспективи.

Результати та їх обговорення. Кобо Абе через образ вторгнення в особистий простір ставить під сумнів стабільність ідентичності. Людина не завжди здатна чітко розпізнати себе, особливо в умовах тиску, ізоляції чи чужої присутності. Пошук ідентичності стає болючим і парадоксальним процесом, де саме існування «Я» ставиться під сумнів.

Як зазначалося вище, оповідання «Загарбники» було написане у 1951 році – в часи, коли японське суспільство переживало радикальні зрушення: поразка у Другій світовій війні, окупація американськими силами, руйнування імперської ідеології, стрімка модернізація, трансформація колективної психології. Повоєнний період характеризується втратою соціальних опор: руйнується традиційна сімейна система, імператор втрачає сакральний статус, зростає відчуття культурної меншовартості та залежності. Ці процеси спричиняють появу нової культурної атмосфери – відчуження, втрати власного кореня. Абе, який належав до повоєнного покоління інтелектуалів, гостро відчував травму національного приниження й культурного розриву. Саме тому тема втрати стабільності та неможливості впізнати власну ідентичність стає ключовою у його творчості. Оповідання «Загарбники» відображає культурний вакуум, коли старі цінності зруйновані, а нові ще не засвоєні. Ця невизначеність породжує відчуття хаосу, яке Абе художньо трансформує у мотив «вторгнення» невідомої родини у помешкання героя, яке виходить за рамки

побутової ситуації. Дім у творі функціонує як символ внутрішнього, традиційного японського простору – як особистісного: у японській традиції дім – це не просто житло, а символ роду, пам'яті предків, соціальної структури, цілісності «внутрішнього світу»; так і національного: поява «чужих» відображає проникнення західних культурних практик у Японію після війни. Ситуація, коли чужинці безперешкодно займають простір героя, алегорично відтворює процес руйнування культурних меж, а також відчуття втрати контролю над власною ідентичністю. Герой втрачає контроль над простором так само, як японське суспільство втратило контроль над власним культурним шляхом після війни.

Чужинці поводяться владно, але прикривають власну диктатуру «демократичністю», що може сприйматися як сатирична алюзія на американське управління Японією в період окупації. Наприклад, постійні «демократичні» збори, де родина загарбників одностайно приймає рішення проти власника квартири, затверджуючи у більшості випадків безглузді постанови: «На зборах, які провели після того, як ви вже заснули, було вирішено дозволити вам користуватися черевиками та одягом»; «Так, питання вирішене. Переважною більшістю голосів. У минулому меншість владарювала над більшістю, і боротися з цим можна було лише шляхом індивідуального насилля, але людський розум прогресував. Цілком логічно, що законом стала воля більшості; окрім усього іншого, цей метод цілком теоретичний і раціональний. Треба зазначити, він дійсно гуманний» (Kobo, 1991). Герой втрачає не лише власний простір, а й соціальну роль, економічну автономію, навіть право приймати рішення. Таким чином, «вторгнення» стає метафорою культурної експансії, психологічної дезорієнтації, занепаду традиційної системи цінностей, руйнування особистих і національних меж. Цей мотив відображає глибокий страх японців «розчинитися» у масовій модерній культурі Заходу: читач, як і герой, не може достеменно визначити, хто є справжнім господарем дому, він починає сумніватися у власному праві на існування, на простір і навіть на саму особистість. Чужинці в оповіданні здебільшого безіменні, а сам герой позбавлений чітко окреслених рис і минулого. Анонімність – це спосіб показати універсальність втрати ідентичності та водночас особливість японського досвіду після поразки у війні, коли національна самосвідомість перебувала в стані розмиття.

Герой оповідання живе у стані тривоги, невпевненості та дезорієнтації. Він почувається зайвим, чужим у власному домі. Цей стан відчуження перегукується з досвідом японського суспільства, що після війни стояло перед необхідністю переосмислення власного місця у світі, а також болісно адаптувалося до західних ідеологічних та культурних впливів. Письменник акцентує на тому, що на

перший погляд загарбники видалися цілком пристойними: «Переді мною стояли благородного вигляду пан у чорному вечірньому вбранні та метелику і пані із сяючою посмішкою такого ж благородного вигляду, скоріш за все його дружина, у сукні, що спадає широкими фалдами» (Kobo, 1991). Попри це, Кобо Абе розвиває контраст між таким зовнішнім виявом і внутрішнім / поведінковим патерном: «Старший і середній син узяли мене з обох сторін за руки, а благородного вигляду пан своїм величезним кулаком ударив мене під дих» (Kobo, 1991). Відчуження у творі постає як результат втрати культурного коріння, підміни цінностей, руйнування спільнот, неможливості комунікації. Абе таким чином репрезентує кризу цілого покоління, що відчувало розрив із традиціями й одночасно не могло повністю інтегруватися у нову модернізовану модель. Примітно, що чужинці пропагують, що у своїх діях керуються засадами альтруїзму і намагаються власника квартири спонукати до цього ж: «Адже Євангеліє говорить: не стомлюйся творити добро. Не здавайся – і з часом пожнеш багаті плоди. Для загального блага не можна жаліти зусиль. Христос учив: щастя в тому, щоб давати, а не отримувати. Піди до сусідів і віднайди своє щастя» (Kobo, 1991). Оповідання на перший погляд позбавлене явно релігійної символіки, однак його структура, мотиви та образна система демонструють низку алюзій, співзвучних біблійним сюжетам. Це не прямі цитати з Писання, а переосмислені, модернізовані й екзистенційно трансформовані біблійні мотиви, властиві поетиці Абе. Головний герой оповідання переживає втрату дому – не лише фізичну, а й духовну. Його приватний простір, який мав би бути символом безпеки та порядку, раптово перетворюється на місце чужого вторгнення. Цей сюжетний хід відтворює біблійний архетип вигнання з раю, але вигнання відбувається не з волі Бога, а через насильницьке захоплення людини людиною. Доречно зазначити, що в цьому контексті дочку голови загарбників можна розглядати як інверсію образу Єви: вона не дарує знання, а стає містком до остаточного знеособлення героя. Загарбники поводяться як каральний колектив, що оцінює дії героя й висуває власні, абсурдні норми. Цей мотив перегукується з образом біблійного Суду, але перевернутого, оскільки суд здійснюють не божественні сили, а хаотична, аморальна група людей; оцінювання героя не ґрунтується на моралі, а на сваволі.

Герой переживає ті ж симптоми, які Зигмунд Фройд приписував травматичному досвіду, коли індивідуальна криза героя є символом колективної психічної травми нації. Абе показує, що традиційна японська модель суспільства – гармонійна, ієрархічна, стримана – вже не може пояснити нову реальність. Герой став жертвою культурної гібридизації, коли зовнішні впливи руйнують

національну автентичність. «Замість поглинання індивіда суспільством Абе прагнув до вільної, рівноправної, гнучкої інтеграції людей, які можуть зустрічатися, взаємодіяти та розходитися за власною волею. Романи, які він писав, обґрунтовують потребу саме в такому соціальному устрої; п'єси динамічно досліджують його через взаємини між персонажами; а розроблені ним методи акторської підготовки заохочували таку модель у самих виконавців. Через комунікацію, через формування спільноти Абе прагнув перебудувати в життєздатніші форми ті структури минулого, які сучасний світ залишив позаду» (Iles, 1997; p. 257).

Особливої уваги заслуговують взаємини між оповідачем – власником квартири – та дочкою загарбника, що становлять одну з ключових динамічних ліній оповідання. Їхня взаємодія функціонує не лише як формальний сюжетний елемент, а й як глибока метафора руйнування особистої та національної ідентичності в умовах зовнішнього втручання. З перших епізодів автор підкреслює незвичайну поведінку дівчини, бо вона не виявляє відвертої агресії, на відміну від свого батька, проте її присутність створює напруження, що межує з тривогою. Така межова позиція – між байдужістю й потенційною близькістю – вводить героя в стан хибних очікувань. Дівчина здається йому можливим союзником, але ця близькість швидко виявляється ілюзією. Вона завжди залишається на боці сім'ї, яка вторглася до його простору. Хоч дівчина не здійснює прямих актів насильства, її роль у процесі підкорення героя є фундаментальною. Вона – «м'який» механізм окупації, який діє через емоційний вплив, саме через неї відбувається вторгнення на найбільш інтимному рівні, що остаточно руйнує відчуття цілісності героя, виступаючи прихованим інструментом домінування. Дівчина у цьому контексті символізує «привабливу поверхню» чужої культури, яка спочатку здається менш небезпечною, але згодом виявляється найефективнішим інструментом асиміляції. Дочка загарбника у творі виступає частиною сімейного колективу, що функціонує як монолітна структура. Її мовчазне підкорення батьковій волі моделює тип соціальної організації, де індивідуальність розчиняється в колективній силі. У цьому проявляється механізм психологічного тиску: відсутність опору з боку дівчини змушує героя відчувати власну ізоляцію подвійно гостро. Дочка загарбника уособлює приховану сторону окупації: тиху, майже непомітну, але руйнівну. Її образ демонструє, як легко чужа сила може опанувати внутрішній простір людини, якщо торкнутися її емоційної вразливості:

– Я багато разів закохувалась у таких, як ви, але мені ніколи не відповідали взаємністю.

– Багато разів... Виходить, що вже багато людей, як я, потрапило до рук твоєї сім'ї, правильно? Що сталося з ними потім?

– Втомившись, вони відправилися на відпочинок.

– Ти хочеш сказати – померли? (Кобо, 1991).

Примітно, що головний герой дійсно сам собі вкоротив віку, проколовши шию спицею, адже цей фінал уже був прогнозований. Взаємини між героєм і дочкою загарбника – це не романтичний чи психологічно рівноправний зв'язок, а структурований механізм підкорення, що сприяє розгортанню центральної проблематики твору – втрати особистої та культурної ідентичності.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Оповідання Кобо Абе «Загарбники» постає не лише як психологічна драма, але й як універсальна алегорія кризи національної ідентичності. Через образ вторгнення у приватний простір автор демонструє глибокі зміни, що відбувалися у японському суспільстві після Другої світової війни: руйнування традиційних цінностей, нав'язування зовнішніх моделей поведінки, втрату культурної стабільності. Абе показує, що вторгнення «інших» – це не тільки зовнішня сила, але й внутрішній розпад, коли особистість чи нація перестає впізнавати себе. Твір висвітлює страх зникнення, розчинення у чужій культурі та водночас потребу заново осмислити власну ідентичність. Таким чином, «Загарбники» можна трактувати як філософську притчу про межі, які відділяють «своє» від «чужого», та про небезпеку втрати цих меж у добу культурних трансформацій. Через образ вторгнення автор відтворює складний механізм втрати ідентичності як на особистісному, так і на колективному рівнях. Дисгармонія між традиційним і модерним світом, руйнування усталених меж «свого» і «чужого», фрагментація простору й культури – усе це формує кризу, яка стає центральним посилом твору.

Абе художньо діагностує стан нації, що опинилася між минулим і майбутнім, не маючи опору у теперішньому. Оповідання є важливим взірцем художнього осмислення культурної кризи та пошуку національної ідентичності в умовах радикальних історичних змін, саме тому «Загарбники» залишаються актуальними й сьогодні – як універсальний опис культурної нестабільності та пошуку автентичного «Я»: «Я лише хотів би застерегти вас від занадто різких реформ. Традиції, спільно прийняті всіма членами, стали частиною нашої сутності. Навряд чи мудро ставити під сумнів їхню доцільність. Почуття гордості за належність до «загону» та беззаперечна дисципліна – це дві ланки одного ланцюга» (Кобо, 2023; p. 508).

ЛІТЕРАТУРА

1. Козлов, А. (2021). Екзистенційні мотиви у творчості Кобо Абе та Валерія Шевчука. *Наукові записки Луганського національного університету*, 3, 45–52. DOI 10.12958/2227-2844-2024-6(365)-63-67

2. Iles, Timothy (1997). *Towards a New Community: Abe Kôbô: An Exploration of His Prose, Drama and Theatre*. A Dissertation Submitted for the Degree of Ph.D. URL: <https://utoronto.scholaris.ca/bitstreams/9f4ab031-05fe-4d97-9cd0-f6d0ab1a9057/download>

3. Keene, D. (1998). *Modern Japanese Literature: From 1868 to the Present Day*. New York: Grove Press. URL: <https://www.amazon.com/Modern-Japanese-Literature-1868-Present/dp/0802150950>

4. Kobo, Abe (1991). *Beyond the curve*. Tokyo; New York: Kodansha International. URL: <https://catalogue.nla.gov.au/catalog/2737661>

5. Kobo, Abe (2020). *Secret Rendezvous*. London. URL: <https://www.yakaboo.ua/ua/secret-rendezvous.html?srsId=AfmBOoqmczPQJIDdq9MPsMntHSayucSjMzk4PIFLJE8e8XNVCW13mpz>

6. Kobo, Abe (2023). *The Ark Sakura*. London. URL: <https://www.yakaboo.ua/ua/the-ark-sakura.html?srsId=AfmBOoqalOAx1qHIP2da9UYgQsyDCDNaCUzlj09rbGmvyoaDvmkwSNs>

7. Kobo, Abe (2020). *The Ruined Map*. London. URL: <https://www.yakaboo.ua/ua/the-ruined-map.html?srsId=AfmBOoqODEQBmTsef6ivnCdahlxejdAczaqwlqGxLApfo7m7OzcR2IWP>

8. Shields, Nancy. (1996). *Fake Fish: The Theatre of Kobo Abe*. New York: Weatherhill. URL: <https://archive.org/details/fakefishtheatero0000shie>

REFERENCES

1. Kozlov, A. (2021). Ekzystentsiyni motyvy u tvorhosti Kobo Abe ta Valeriya Shevchuka [Existential

Motifs in the Works of Kobo Abe and Valeriy Shevchuk]. *Naukovi zapysky Luhanskoho natsionalnoho universytetu*, 3, 45–52. DOI 10.12958/2227-2844-2024-6(365)-63-67

2. Iles, Timothy. (1997). *Towards a New Community: Abe Kôbô: An Exploration of His Prose, Drama and Theatre*. University of Toronto, 1997. Retrieved from: <https://utoronto.scholaris.ca/bitstreams/9f4ab031-05fe-4d97-9cd0-f6d0ab1a9057/download>

3. Keene, D. (1998). *Modern Japanese Literature: From 1868 to the Present Day*. New York: Grove Press. Retrieved from: <https://www.amazon.com/Modern-Japanese-Literature-1868-Present/dp/0802150950>

4. Kobo, Abe. (1991). *Beyond the curve*. Tokyo; New York: Kodansha International. Retrieved from: <https://catalogue.nla.gov.au/catalog/2737661>

5. Kobo, Abe. (2020). *Secret Rendezvous*. London. Retrieved from: <https://www.yakaboo.ua/ua/secret-rendezvous.html?srsId=AfmBOoqmczPQJIDdq9MPsMntHSayucSjMzk4PIFLJE8e8XNVCW13mpz>

6. Kobo, Abe. (2013). *The Ark Sakura*. London. Retrieved from: <https://www.yakaboo.ua/ua/the-ark-sakura.html?srsId=AfmBOoqalOAx1qHIP2da9UYgQsyDCDNaCUzlj09rbGmvyoaDvmkwSNs>

7. Kobo, Abe. (2020). *The Ruined Map*. London. Retrieved from: <https://www.yakaboo.ua/ua/the-ruined-map.html?srsId=AfmBOoqODEQBmTsef6ivnCdahlxejdAczaqwlqGxLApfo7m7OzcR2IWP>

8. Shields, Nancy. (1996). *Fake Fish: The Theatre of Kobo Abe*. New York: Weatherhill. Retrieved from: <https://archive.org/details/fakefishtheatero0000shie>

Loss of national identity as a crisis of self-identification in Kobo Abe's short story "The Intruders"

Anna Vitaliivna Kolisnychenko
PhD in Philology, Associate Professor,
Head of the Department of English and
Applied Linguistic Technologies
State University of Information and
Communication Technologies
ORCID: 0000-0002-4196-2279

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

The article examines the interplay of literary experimentation, philosophical inquiry, and critical reflection on sociocultural change in the works of Kobo Abe – one of the key representatives of Japanese modernism. Abe's writing is dominated by motifs of loneliness, loss of identity, alienation, personal transformation, the search for the meaning of existence, psychological deformation caused by the modern city, and the collision between traditional Japanese mentality and the modern Western model. The article focuses on the analysis of identity-related problems in Kobo Abe's short story "The Intruders". The search for identity becomes a painful and paradoxical process in which the very existence of the "Self" is called into question. Through the motifs of alienation, intrusion, and the blurring of boundaries between "one's own" and "the Other," the study explores the crisis of national self-awareness experienced by Japanese society after World War II. The article demonstrates that Abe's text functions as an allegory of the loss of cultural integrity, the erosion of traditional consciousness, and the confrontation with the dominance of Western cultural models. Thus, the writer addresses not only personal but also national issues of identity, revealed through the metaphor of losing control over one's own space. Abe portrays Japan as a nation searching for itself in a new reality – between its traditional past and an imposed modern Western model. Consequently, the story can be interpreted as a philosophical reflection on boundaries, identity, and the fear of disappearance in the context of cultural transformation.

Keywords: national identity, self-identification, identity crisis, traditional consciousness, alienation.